

finantzielle Love end at behandle den som et særligt Lovforslag, saa kunde der ikke fra dette Things Side være noget Bøjestligt at indvende derimod. Jeg tror ikke, at man saaledes i Almindelighed kan godkjenne denne Sætning. Den ærede Ordfører henviste ganske vist til Exempler paa Tilfælde, hvor man ikke kunde gaa ind derpaa, men de laa saa fjært fra Finantsloven, at man heller ikke godt kunde tænke sig, at man i det andet Thing skulde ville inddrage saadanne Sagers Realitet paa Finantsloven. Han nævnte et andet Exempel og henviste til Lovforslaget om Charlottenlunds Slots Ombygning, men det er jo rigtignok af en anden Væbsaffenhed end det, der her foreligger. Der var Tale om Reparation eller Ombygning af et eksisterende Slot, men dette hører til den Slags Arbejder, som jævnlig komme for paa Finantsloven. Hvor der derimod er Tale om en eller anden større ny Foranstaltning, en eller anden Reform, kan det ingenlunde siges, at det, naar Sagen tillige har en større finantziel Betydning, kan være dette Thing ligegyldigt, enten den bliver Gjenstand for særlig Lov, eller den kommer paa Finantsloven. Det er muligt, at der for det foreliggende Spørgsmaals Bedkommende er særlig Grund til undtagelsesvis at finde sig i, at det kommer frem paa denne Maade, men det bør isaafald staa fast, at det er Noget, som dette Thing undtagelsesvis gaar ind paa. Jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa den mærkelige Modsetning, som der i det foreliggende Tilfælde er mellem Udvalgets Ordfører og Bets Mindretal, at medens Mindretallet er i højeste Grad angsteligt med Hensyn til formelle Spørgsmaal, saa at man endog er betænkelig ved at modtage Dyrtidstillæget for 1880—81 paa denne Lov, synes man paa den anden Side ikke at lægge videre Vægt paa, hvorledes man stiller sig i formel Henseende.

Formanden: Den Yttring af Ordføreren, hvortil den sidste Taler sigtede, gif langtfra saa vidt, som det ærede Medlem antog, men det vil jo den ærede Ordfører bedst kunne forklare, hvis han finder det nødvendigt.

Ordføreren (Magen): Jeg vil blot fremhæve, at jeg vel ikke nøie husker mine Ord, men den Udtalelse, jeg brugte, fremkom selvfølgelig med de foreliggende Exempler for Die, idet jeg udtrykkelig nævnte denne Sag og Sagen om Reparationen af Charlottenlund Slot. Jeg antager ikke, at min Udtalelse vil kunne misforstaaes saaledes, at den skulde være fremsat ganske i den Almindelighed, som den ærede sidste Taler mente. Jeg antog selvfølgelig, at den maatte forstås med den foreliggende Situation og de foreliggende Exempler for Die, men skulde den være falden i saa vide Udtryk, at den kunde misforstaaes,

wilbe den jo nu have fundet en Korrektur fra den ærede Talers Side.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gif til Afstemning.

Lovforslagets §§ 2—12 (se Tillæg C, Sp. 65 ff.)

vedtoges uden Afstemning.

1) Underændringsforslag til § 13 af Udvalgets Mindretal, saalydende:

Til Dyrtidstillæg for Finantsaaret 1880—81 anslaaes . . . . . 300,000 Kr. udgaar.

Betages dette, udgaar tillige i Post 8, 3die og 4de Linie, Ordet „henholdsvis“ og „1880 og“

forkastedes med 32 Stemmer mod 9.

2) Ændringsforslag af Udvalgets Flertal til § 13:

Efter Post 20 indfættes:

21. Til Dyrtidstillæg for Finantsaaret 1880

—81 for Embeds-

og Bestillingsmænd,

som lønnes umiddel-

bart af Statskassen

eller af Institutioner,

hvis Indtægter og

Udgifter bestemmes

ved Finantsloven,

anslaas . . . . .

Kr.

300,000.

Kr.

Til Dyrtidstillæg for

Finantsaaret 1881

—82 for Embeds-

og Bestillingsmænd,

som lønnes umiddel-

bart af Statskassen

eller af Institutioner,

hvis Indtægter og

Udgifter bestemmes

ved Finantsloven,

anslaas . . . . .

300,000.

600,000.

Herved iagttages følgende Regler:

1. Embeds- og Bestillingsmænd, hvis samlede Indtægt af de dem overdragne Embeder og Bestillinger ikke naaer 2,500 Kr., erholde et Dyrtidstillæg af 12 pCt. af de første 1,200 Kr. og 6 pCt. af de følgende 800 Kr. af det Beløb, deres samlede Embeds- og Bestillingsindtægt an-